



**Edebiyat Defteri**

# **Nurun Dünyası -Yazıları-**

**Oluşturulma Tarihi:**  
28 Ağustos 2020 Cuma

**Yayınlayan:**  
Edebiyatdefteri.Com  
**Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu**

# Dokunma Bana Gurbet

Hayat, yorar bazen insanı tüm aksilikler ant içmiş gibi üst üste gelir,işte o anda; Alırsınız kâğıdı kalemi elinize,birkaç satır da bulursunuz kendinizi... Belki de hiç kimsenin sizi anlayamadığından daha çok anladığını sanırsınız!Şöyle gözlerimi kapatınca bir film şeridi gibi bir bir gözlerimin önünden geçiyor hayat.Nerede doğuyoruz nerede büyüyoruz nerede gençliğimiz geçiyor etrafıma bakınca sanki her yer gurbet kokuyor!Ya çok uzaklardaki gurbetçiler ne yapıyor? Bir gün orada bir gün burada hadi bakalım kendi yüreğimizi, kendimizi onların yerine bir koyalım.Onlarla birlikte yollara düşsek,çoluk çocuğumuzun elinden tutup kendimizi yollara vuralım!Yanımıza da tek bir valize sığacak kadar ne doldurabiliriz ki?Hangisi ne ihtiyacımızı karşılayabilir ki?Gurbetin kucağı meçhul bir yol aslında, nereye gittiğini bilmeden,sefaletin kucağına mı,ölümle randevuya mı,yoksa bilmek,yaşamak istemediğin acılara mı koşuyoruz?Bir bilinmezliktir kendinden vazgeçtiğin, artık hiçbir değere inanmadığın yer,adını bir türlü koyamadığın , o hiçbir yerdesin işte!..Bazen çok uzaklardan kulağa hoş gelen bir türküde bulursun kendini.Efkar dayanılmaz!Bir sigara yakar memleket gibi içine çekersen,yetmez bir tane daha yakar oda o da söner gider.

Geriye kalan yine gurbet.Çok şeyler yazıldı gurbet hakkında,şarkılar,türküler,şiirler,sözler kimi zaman teselli bulduk...Ama emin olun gurbet'i birde gurbet te yaşayanlardan dinlemek bambaşka.Bazen kabus gibi yaşanır umutlar, yolunda ise çirpiniyor durur yüreğimiz.Bir hayaldir işte yolun sonunda gördüğümüz.Dalgaların kabardığı,fırtınaların koptuğu yolda ve avuçlarımızda çirpınan yalnızlıklar o hayalin gerçeğine ulaşmak içindir tüm gayretler.Sadece yalnızlığınla paylaşsın bu yolda çektiğin sıkıntıların hepsini.

Gurbet ağlatır!!!

Düştüğümüzde ağladık ama neden ağladık her acıda annem diyemeyişimize belkide yaralandık ama kimseye söyleyemedik belki de kimsesizdik!Bazen hüzne bulandı bazen mateme bazen de gözlerimizde ıslandı avuçlarımız herşeyin var olduğu kainatta biz çaresiz kalmıştık!O up uzun yola çıkarken hiçbir şeyiniz yok hayalleriniz umutlarınız çok olur...

Yoksun Gurbet!

Yoksunduk yoksunluğun ortasında doğmuştuk,kimileri baba sırtından eğlenirken biz kendi dünyamızda boğulduk hayat ağırdı,tuhaftı,herkes bir hayat yaşarken bir silkeleseler kim bilir kaç hayatın yükü çıkardı bizden.Her şeye rağmen hayata sımsıkı sarıldık ama biz suçluyduk, biz gurbetin bekçisiydik belki de.Suçumuz ümidimizi,umudumuzu yitirmemekt,i,karanlığa kapılmadan hep aydınlığı aramaktı belki de...

İçimizdeki Gurbet!

Birde ömür boyu Gurbette olanlar var,ben Gurbette değilim Gurbet benim içimde diyenler.Kapanan kapılar,üzerine vurulan kilitler ömür boyu açılmamak üzere...Sevdikleri yok olmuş onlar için ömür boyu Gurbet!Hayat onlar için hiç kolay değil,yüzü gülse de içindeki fırtınaları sadece kendileri bilir.

Siz siz olun!Sevdiklerinizin, Memleketinizin değerini,kıymetini yitirmeyin.

Bir gün Gurbet sizinde kapınızı çalabilir...Sevgi, Barış, Dostluk içinde bir Dünyanız olsun...SAĞLICAKLA KALIN...

# Yokluğunda...

Sancısı büyük sevdanın yetim duyguları dökülüyor  
Her seferinde,son/bu muydu sonumuz böyle mi olmalıydı?  
Oysa ki kapısı aşk diye çalan liseli aşıklar gibi girmiştin gönlüme...  
Şimdi unutulmaya yüz tutmuş,sevdami seriyorsun önüme  
Olmuyor be sevgili unutulmuyor...  
Paslı küreklerle ne hasatlar kuruttum yüreğimde  
Ruhumu toplayıp çekildim en derin yalnızlıklara  
Yokluğunda ne fırtınalara yakalandım'da banamısın demedi.  
Feda ettim sabır taşlarımı yinede kıyamadım sana.  
Dokunamadım o aşkı yıkmaya.  
Sen başka kirli hançerler saplasanda yüreğime,  
Ben sana hep varmışsın gibi baktım sevgili...  
Kovmadım seni gönül evimden sus dedim yüreğim!  
Avucumun içine sıkıştırdım hüznü,özlemleri kimseler bilmesin diye. Sesim soluğum bile çıkmadı sen aşkımızı  
tekmelerken de. Gözyaşım hiç dinmedi aktı! Ama sessizce...  
Sırf sen üzülmeysin diye razı oldum senden gelen ayrılığa!  
Bir dilenci gibi kovulurken gönül kapından  
Gıkım bile çıkmadı sevgili İhanetin makası kördü söküp atamadık Sonramı kovulan ben beraber kaybolduk.  
Gözümü açtığımda Sultanahmet'te el açmış seni dileniyordum.  
Bir çift gülüşünle belki karnım doyar diye.  
Hiç yorulmadan ama nafile  
Sensizlik hüküm sürüyordu en cıralısından.  
Yinede pes etmedim  
Anlamsız sellerin yağmurunda çamura saplandım  
Düştüm feryadım figanımı aştı yine de kalktım yüzümü bir yudum senle yıkadım.  
Sen unut derken ben binbir umutlarla yine sen doluydum. Unuttuğum melodileri bile sende hatırlıyorum  
Nakaratlarını beraber söylediklerimiz.  
Gözlerimi sende kapatıp sende açıyorum  
Puslu bir İstanbul sabahında yine sana çıkıyor bütün yollarım. Mevsimim sen ayım,günüm,gecem,saatim her saniyem  
sen oluyorsun.  
Ama nafile. Kangren olmuş duygularım yine bir yudum sen diyor. Yokluğunun tokadı ağır sevgili.  
Sensizlik her saniye kırbaçlanıyor  
Sayısını unuttum artık bu kaçınıcı  
Fırtınam dindi kasırgalar sustu geriye bir tek beynimde son dakika olarak  
Özlemlerin geçer durur.  
Olmuyor sevgili,beceremiyorum sensizliği.  
Yüreğimde yeni şehirler kuramıyorum.  
Yokluğunda bir ben bile olamıyorum.  
Güneşim batıyor gün doğmuyor...

# Mazinin Gazileri

Elleilmekilmek işlenen mendiller vardı sevdiğinin baş harfini işlediği değişen devirde en son model cep telefonlarıyla heba ettiğimiz en yeni moda diye adlandırdığımız hayatta geziniyoruz, sevgisizliğin en dip kuytusunda.... Belki de bu yüzden hissiz ve hissiz olduk.

En canı ölümler bile duygusuzca izliyoruz.

Güller karanfiller papatyalar ne işe yarardı onları bile unuttuk.

Sahi güller ne işe yarardı?

Onları bile parayı buldukça heba ettik gayri meşru sevdalara.

Annemizin bahçesinde yeşertip büyüttüğümüz çiçeklerin kökünü kuruttuk.

İsimlerini bile bilmeden en canı duyguları takıp takıştırdık yok etmek için çok çaba verdik.

İyiliğin yolunu bir türlü tutturamadık.

Kocaman mutluluk yumakları vardı ilmek ilmek yapılan örgü kazaklar vardı, şimdi tel örgüler arkasında duran düşlerimiz var.

Kandiller vardı. Bayramlar vardı özelemlerin hasretlerin son bulunduğu...

Şimdilerde iki satırlık mesajlara heba ettik hasretleri özelemleri...

Elle sarılan sarmalar, bir tepside büyük bir hünerle pirinç ayıkladığımız zamanları arıyor şimdi ki zaman.

Yer sofrasında kocaman birer ailelerdik evin büyüğü başlamadan ekmeğe dahi dokunamadığımız. Kahkahalar eşliğinde aynı tasta aynı bardaktan su içen insanlardık.

Şimdilerde kimimiz masada cep telefonundan ne yediğimizi bile görmeden kimimiz bilgisayar başında kimimiz hiç uğramaz olduk huzur sofrasına.

İnsanlık bilinmedik bir yolda adeta uçuruma sürüklenircesine ilerliyoruz.

Maziyi arar oldu gözler.

Bencilleşmiş ve ötekileşmiş bir toplum günden güne çığ gibi büyüyor en büyük yaraları da maalesef canımızdan bir parça olan çocuklarımız alıyor farkında olmadan.

Eşe dosta konu komşumuza nasıl davranacağımızı unuttuk. İşimiz düşünce kapılar çalınıyor!

Kendi egolarımız düşüncelerimiz ve özgür olmanın peşinden koşarken. Hırs ve arzuların doyumsuzlaştığı bu günlerde doyumsuz bir toplum olma yolunda ilerliyoruz.

Güvensiz bir toplum, güvensiz bir nesil yetiştiriyoruz.

Herkesin elinde bir maske, insanlık ise ayaklar altında! Kapanmayan yaradır artık mazi.

Oysaki sevgiyi di saygıyı dı asaletti en büyük zenginlikti mazi. Şimdiler de teknolojinin dalgaları vuruyor yüreğimizin kıyılarına...

Sanal bir gökyüzü kurduk kendi ellerimizle kararttık gökyüzünü, kardeş kardeşi vuruyor tecavüzler en üst safhada.

Mazi elimizde giderken meğer ne çok şey elimizden kayıverdi.

Ne çok mesajlar çekildi bayram seyran kutlarken.

Telefon şirketleri değerine değer kattı.

Onlar yükseldikçe biz küçüldük.

Çok çalıştık parayla sıtın aldık küçülmeyi.

Ne çok uğraştık ayrı ayrı yastıklar yetmedi kocaman evler için uğraştık daha çok ayrılmak için.

Ne çok uğraştık maziyi silmek için geleneklerimizi saygıyı sevgiyi yitirirken ne çok para harcadık.

Şimdi maziyi satın almaya ne gücümüz ne de servetimiz yetmez.

Herkes yaralı herkes yalnız hissiz ve hiç siz.

Belkide adı konulmamış birer masaldık.. Şimdi duygular yaralı, kalpler karalı birimiz hepimizi vurdu. Artık her birimiz mazinin gazileriyiz

[ italik ]

# Kimin Umurunda

Eskilerden eser kalmasa da eskileri okumayı, yazmayı, hatırlamayı seviyorum...

Zaman zaman eskileri yad etmeyi aslında toplum olarak seviyoruz!

Gel gelelim insanların içindeki kötülüğü, besleyen, kalpleri taşa çeviren virüs (para) olduktan sonra yad etmeninde bir önemi kalmadı.

Kötülüğe doymayan insanlar artık kötülüğü doyuramıyorlar!

Değişen sistem, şartlar ardı sıra bitmek tükenmek bilmeyen istekler, arzular var olduğu sürece, insanoğlu ne yazık ki paranın kölesi olmaya mahkûm olmuş durumda.

Dizi kahramanlarından tutunda, iktisadi düşüncelere kadar, para yerini almış vaziyet te.

Ahlakı bile satın alan, diziler de reytingler havada uçuşur olmuş.

Biz ne yi seviyoruz diye düşünmemek elde değil!

En çokta paramızla çocuklara kötülük yapıyoruz farkında olmadan.

Farkındayız aslında keyfini sürerken işin kolayına kaçmak en büyük çabamız.

Teknoloji bu kadar ilerlemişken, beton ermeler gökyüzüne ulaşmışken, hormonlu yiyecekler, tezgâhta yerini almışken, bunca kolaylık varken, çocuklar kimin umurunda!

Görmezlikten geldiğimiz her şey bir gün çocuklarımızın ömründen ömür kesecek kimin umurunda!

Eskiden ayıp denilen şeyler bile artık ayıp değil!

Olması da doğal! Çünkü vicdanlar kayıp!

Sıradan hayatlar bile bozuk para gibi harcanırken, şiddet, hakaret, sömürü varken eskiye özlem duymamak elde değil!

İşte bunun için teknoloji denen çılgınlıktan mümkün olduğunca dozu azaltmalı, tv denen sektör magazin, dizi haber alma şekil değiştirirken , nice çocukların morgu olacak!.Farkında olmadan.

Bizler geleceğin pazarlığını yaparken, çocuklarımızın geleceğine vicdan, merhamet, tohumlarıyla yetiştirmek olsun görevimiz. Yoksa vicdansızlık vurdumduymazlık zafere atar imzasını! Bu tür şeylere izin verdiğimiz sürece...

# Biz Yine Hüzünlü Kalalım

Belki de sorun sadece bizim yüreğimizdedir kim bilir.

İçimizden geldiği gibi davranırken hata yapıyoruz belki de.

Oynanması gereken bazı oyunlar vardır, biz bu oyunların hep dışında kalmışızdır.

Hani sokakta saklambaç oynayan çocukları düşünürüm.

Biz hep kendi başımıza kalmışızdır.

Oyunun dışında çünkü farklı oyunları biz oynayamamışızdır.

Çünkü içimizden geldiğini yapmışızdır.

Hani insan olmanın gereğini yerine getirmişizdir ve karşımızda insan olmama şıkkı vardır.

Bir türlü bizim tercih etmediğimiz.

Yinede biz vazgeçmeyelim insan olmaktan.

Çünkü insan olmayanları çok fazla görüyoruz günümüz içinde.

Onlar kendilerini yalanlarıyla kandırıyorlar,kendi yalanlarıyla avunuyorlar. Kendilerini mutlu zannediyorlar.

Onun için sokakta dim dik yürüyemiyorlar.

Onun için herkesin yüzüne bakarak gülümseyemiyorlar.

Onun için geceleri bir türlü uyuyamazlar.

Vicdan denen yastık rahat vermez onlara.

Hüzün nedir acı nedir bilmiyor onlar.

Kendi çöplüklerinde debelenip dururlar.

Yani kendilerini kandırıyorlar.

Bırakın biz yine hüzünlü kalalım bırakın biz yine kimsesiz kalalım, ama dim dik yürüyelim sokakta.

Dostlara da selam verelim hani, arada bir de olsa özlensin sohbetimiz.

Bırakın biz yine hüzünlü kalalım ama dim dik yürüyelim.

Kirletmediğimiz bu günlerin içinde daha neleri sığdırıp yaşayacağız kim bilir.

Sevgimizi dostluklarımızı kirletmeden yaşayacağız.24 saatin içine daha neler sığdıracağız kim bilir.

Sokakta dim dik yürürken verdiğimiz her selam bize bir çıkar olarak mı dönecek yoksa bir mutluluklamı bir dost tebessümü olarak mı bunları ne zaman ayırt edeceğiz?

Dostluklarımızı bile kaybettiğimiz bu günlerde her şey büyük bir hızla kirlenirken biz günümüzü nasıl temiz tutacağız?

Elbette kirletmeyeceğiz, elbet teki içimizdeki o çocuğun o tertemiz duyguları ile bakacağız hayata,

Biz yinede vazgeçmeyelim insan olmaktan.

Bırakın biz yine hüzünlü kalalım bırakın biz yine kimsesiz kalalım ama dim dik yürüyelim.

Her ne olursa olsun yaşıyoruz.

Bırakın çok şükür diyebilelim.

Nazımın dediği gibi.

Her zaman her yerde...